

טבע עירוני / אלון פרלמן

דווקא די שמחתי כשסגרו את בית הספר בגלל הקורונה הזאת. הלימודים אף פעם לא היו משהו בשבילי. אבל אבא שלי מעצבן לאללה. כעת, כשהוא סגר את חנות הנעליים שלו והוא תקוע בבית אתי ועם סבתא, הוא בלתי נסבל. הוא מבואס, טוחן את הטלוויזיה, מעשן ושותה קפה. "עוד 438 חולים ועוד 7 מתים", הוא מעדכן. יש לו זמן עכשיו לקרוא בעיתון אפילו את מודעות האבל וזה לא מוסיף למצב רוח שלו. לי הוא אומר "קח את עצמך בידיים ותפסיק להתעסק עם הגולם כל היום", כך הוא קורא למחשב שלי. "מה אתה רוצה שאני אעשה במקום? לדפוק את הראש בקיר?" אבל כל מה שיש לו להגיד זה "תלמד, תקרא, תעשה משהו מועיל עם עצמך".

כשהתחילה הבעיה מאיפה להביא אוכל, סבתא ביקשה שנביא לה חוביזה והיא כבר תדאג לנו. מזל שהדשא של הבית המשותף שלנו כבר מזמן הפך לשדה בור. החצר הייתה צהובה כולה מחרציות שצמחו יותר גבוה מאי פעם בגלל החורף הגשום. הבאתי שני קילו של עלי ופירות חוביזה. בבית עוד היו לנו שמן, קמח וביצים. סבתא אמרה "לכל צרה יש אח לצרה". לא הבנתי מה הקשר, אבל סבתא הכינה קציצות משובחות עם בצל, מלח ופלפל. אני לא בטוח אם זה כשר לפסח אבל הן היו תאוה לחיך. שמתתי תמונה באינסטוש ובפייסבוק.

למחרת אבא עדכן שבטלוויזיה הודיעו על החמרה בסגר והוא לא מאמין שאחרי פסח הוא יוכל לפתוח את החנות ולהיפטר מהמלאי שהכין לקיץ. ציקי, שותפי לפורטנייט שגר ממול, שאל על הקציצות מהאינסטוש. ארזתי חבילה והשארתי לו בחדר המדרגות, מבלי להתקרב יותר מדי. גם גלי שלחה בקשה בפייסבוק ובאה לקחת את מה שנשאר. סבתא ביקשה שאביא עוד חוביזה ואם אפשר גם קצת חמידה. החצר מלאה בחוביזות וחמציצים - הבאתי ארבעה קילו ויצאו מזה סלט חוביזה וחמציצים ומרק חוביזה עם תפוח אדמה. ליקקנו את השפתיים. אבא שלי כמעט חיך. העליתי לאינסטוש ולפייסבוק. הגיעו המון בקשות מכאלה שלא הכרתי.

אבא עדכן שבטלוויזיה הודיעו על עוד 2,000 מתים באמריקה. "אבא", אמרתי, "נדמה לי שיש לנו ביזנס", זאת המילה האהובה עליו. "איזה ביזנס ואיזה נעליים?" ענה. "בוא תראה בגולם" אמרתי לו, "העסק זה סבתא". הראיתי לו מה קורה בדף הפייסבוק שלי. לקח לו קצת זמן להבין, הוא כבר עבר את הארבעים. "עזוב, לא יצא מזה כלום", אמר. קשה להוציא ממנו מילה טובה. "אף אחד נורמלי לא ישלם על עשבים שוטים מהחצר שלנו".

"אבל החברים שלי מבקשים", אמרתי.

"גם הם לא בני אדם", ענה.

"בוא נשאל את סבתא", הצעתי.

"אני לא נכנסת בין הבצל לקליפתו", אמרה סבתא.

ואז הוא הסתבך כשרצה לבדוק אם מגיע לו סיוע מהמדינה ואיך לבקש. עזרתי לו. שמעתי אותו בצעקות עם המשכיר של החנות על שכר הדירה. קצת נצבט לי הלב. מה ששבר אותו בסוף היה שבטלוויזיה אמרו שעוד אין אסטרטגיית יציאה. "תהיה יציאה משפיות או יציאה מהכלים" הוא אמר, אבל הסכים לנסות.

קראנו לסבתא ואמרנו לה שעושים ניסיון. "סחתיין, יאללה. אבל אני צריכה שמן, ביצים, קמח, מלח, פלפל, בצל..." הרביצה חתיכת רשימת קניות. "ותקטוף לי גם חרדל ושומר". העליתי לרשת "מאכלי סבתא חוביזה. 15 שקל לחצי קילו. משלוח חינם". הגיעו הזמנות מכל רחבי העיר ובעיקר מהצפון. אלה תמיד מחפשים משהו יעני אותנטי, חיים של אחרים.

אבא הלך לסופר וחזר עם סלים מלאים. אני התגנבתי על אופניים לפארק בגין שבקצה השכונה וחזרתי עם ימבה צמחים צהובים וירוקים. אספנו את כל המאה או יותר קופסאות ריקות שסבתא שמרה במרפסת, למרות שאבא שלי תמיד רצה לזרוק אותן. צוות המשימה התארגן ספונטנית: אני סו שף של סבתא חוביזה, סבתא - סבתא, אבא סילוק אשפה ושליחויות עם הקטנוע המקרטע שלו. פתאום הוא היה בקצה התחתון של שרשרת המזון, אבל נדמה לי שזה עשה לו טוב.

העסק התפתח חבל"ז. הוספנו עוד מנות וגם כמה טבעוניות. הצפונבונים מתים על זה. סבתא ביקשה גם סרפדים, ריגילה ושמיד. "זאם תמצאן, גם עכוב". סבתא הצליחה איכשהו להסביר לנו מה זה כל צמח. הרחבנו את אזור האיסוף לגיונגלים שנשארו על-יד דרך בן צבי, פארק החורשות ותל גיבורים. גייסנו את ציקי כלקט. הוא קצת נצרב בהתחלה מהסרפדים. אבא הביא איזה מקרר שמישהו הוציא למדרכה בניקיון הפסח ועזרתי לו להעלות אותו במדרגות לדירה שלנו בקומה הרביעית. שמנו אותו במרפסת וצברנו מלאי. הקציצות שסבתא הכינה מעלי הסרפדים ביחד עם עלי חוביזה, גבעולי חמציץ, בצל ועגבניות בתוך מעבד מזון, עם שום, מלח, פלפל, חויאג' ועוד משהו - היו להיט. אולי השם 'סרפדיות' שנתנו לקציצות מצא חן בעיני המזוכיסטים.

"לא תאמינו מה קרה לי", אמר אבא כשחזר משליחות לרמת אביב, עם המסכה והכפפות. "מה כבר יכול לקרות?", שאלתי. "נתנו לי טיפ 10 ש". איך שהוא נראה אחרי חודש שלא הסתפר ולא התגלח, פלא שנתנו כל כך מעט.

האביב התקדם לו לאטו. מרבדי הצהוב החרציתי והחרדלי בשטחי האיסוף שלנו התחילו לכמוש. פירות החוביזה השחימו והתקשו. מקורות חומרי הגלם שלנו עמדו להתדלדל. עשיתי תכנית להמשך עם צמחי קיץ ומיפוי של כל עצי התות והדומים בעיר, ואז אבא אמר כי הודיעו שאפשר לפתוח את החנות ובעוד שבוע חוזרים ללימודים וגם לא תהיה חופשת קיץ.

"איזו באסה" אמרתי.

"תירגע" אמר אבא "ותתחיל לעשות משהו מועיל עם עצמך" והוסיף "דרך אגב, אמרו בטלוויזיה שתיתכן התפרצות נוספת בחורף".

"טוב שיש למה לצפות" אמרתי "נמאס לי מהבית ספר".
הוא התעצבן, האדים קצת וחשק שיניים, אבל לא אמר כלום.
"מה קרה לכם, ילדים, תירגעו, כל החיים לפנינו", אמרה סבתא.

על אלון פרלמן:

מהנדס תעשייה וניהול עם קצת נטיות לא הנדסיות.
בקבוצת הסיכון, ביחד עם אשתו, אבל טרם נס ליחם.
שלושה בנים, כלה ונכד ועוד מעט קט - השני. כולם בעיר הגדולה.